

Arrest

nr. 238 870 van 23 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 maart 2020 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LOUAHRANI, die *loco* advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 februari 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10*bis*, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Diezelfde dag ontvangt zij van het gemeentebestuur van Antwerpen een bewijs van ontvangst van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf (bijlage 41*bis*).

1.3. Op 12 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 26/2 §5² van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’,

*wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

*Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten : een visum gezinshereniging. Betrokkene kwam naar België met een C-visum.
Betrokkene is niet in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.
Bovendien toont betrokkene geen buitengewone omstandigheden aan die haar verhinderen het vereiste visum te gaan halen in het land van herkomst.*

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).“

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 26/2/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

3.1.1. Ter adstruering van het eerste middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in met haar echtgenoot op grond van artikel 10bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10ter van de Vreemdelingenwet stelt dat deze aanvraag wordt ingediend volgens de modaliteiten voorzien in artikel 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verdere modaliteiten worden geregeld door artikel 26/2 en artikel 26/2/1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 26/2 van dit KB bepaalt:

"§ 1. Onverminderd artikel 26/2/1 kan de vreemdeling in de volgende gevallen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 10bis, van de wet, indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1 ° indien hij in een andere hoedanigheid reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk;

2° indien hij gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden en indien hij, indien de wet dat vereist, beschikt over een geldig visum, met het oog op het afsluiten van een huwelijk of een partnerschap in België, indien dit huwelijk of partnerschap effectief werd afgesloten vóór het einde van deze machtiging;

3° indien hij gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden en een minderjarig kind, bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje, is, [...] van de wet.

§ 2. De vreemdeling dient zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf in vooraleer zijn toelating of machtiging tot verblijf verstrijkt en overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven

1° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in de eerste paragraaf voorziene voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

In afwijking van het eerste lid overlegt de vreemdeling die een aanvraag indient op basis van artikel 10bis, § 3, van de wet, de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden ten laatste binnen de vier maanden na de indiening van zijn aanvraag.

§ 3. Indien de vreemdeling zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig de tweede paragraaf indient, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag conform het model in de bijlage 4Ibis. Indien uit de controle van het effectief verblijf blijkt dat de vreemdeling in de gemeente verblijft, wordt de vreemdeling in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A), waarvan de geldigheidsduur gelijk is aan die van de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt, zonder echter langer te mogen zijn dan zes maanden. De burgemeester of zijn gemachtigde stuurt onmiddellijk een kopie van de aanvraag en van de bijlage 4Ibis naar de gemachtigde van de Minister.

Indien de aanvraag echter wordt ingediend op basis van artikel 10bis, § 3, van de wet, wordt de in het eerste lid voorziene termijn van zes maanden verminderd tot vier maanden.

Indien de vreemdeling zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf niet overeenkomstig de tweede paragraaf indient, beslist de burgemeester of zijn gemachtigde om deze aanvraag niet in overweging te nemen, door middel van het document conform het model in de bijlage 4Iter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.

§ 4. [Indien de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 10ter, § 2, derde lid, § 2bis, tweede lid, of § 2ter, tweede lid, van de wet, beslist om de in artikel 10ter, §2, eerste lid, § 2bis, eerste lid, of § 2ter, eerste lid, van de wet, bedoelde termijn te verlengen overhandigt de Burgemeester of zijn gemachtigde een kopie van deze beslissing aan de vreemdeling en verlengt zijn attest van immatriculatie (model A) met drie maanden, te rekenen vanaf zijn vervaldatum.]

§ 5. Indien de beslissing gunstig is of indien binnen de in artikel 10ter; § 2, eerste lid, [of § 2ter, eerste lid,] van de wet, bedoelde termijn, die eventueel verlengd wordt, geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister af aan de vreemdeling. De geldigheidsduur van dit bewijs is gelijk aan die van de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt. Het attest van immatriculatie (model A) wordt desgevallend verlengd tot de afgifte van dit bewijs. Indien de aanvraag voor een machtiging tot verblijf echter op basis van artikel 10bis, §3, van de wet, wordt ingediend en binnen de in artikel 10ter, § 2bis, eerste lid, bedoelde termijn, die eventueel verlengd wordt; geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde wordt het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister enkel indien alle documenten werden overgelegd overeenkomstig het eerste lid afgegeven. Indien dit niet het geval is, verwerpt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft, in voorkomend geval, aan de vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten, door middel van het document conform het model in de bijlage 14.

Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk weigert hij de aanvraag, en, in voorkomend geval, geeft hij hem het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze twee beslissingen door middel van het document conform het model in de bijlage 14]

§ 5. Indien de beslissing gunstig is of indien binnen de in artikel 10ter, § 2, eerste lid, [2 of § 2ter, eerste lid,]² van de wet, bedoelde termijn, die eventueel verlengd wordt, geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister af aan de vreemdeling. De geldigheidsduur van

dit bewijs is gelijk aan die van de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt. Het attest van immatriculatie (model A) wordt desgevallend verlengd tot de afgifte van dit bewijs.

Indien de aanvraag voor een machtiging tot verblijf echter op basis van artikel 10bis, § 3, van de wet, wordt ingediend en binnen de in artikel 10ter, § 2bis, eerste lid, bedoelde termijn, die eventueel verlengd wordt, geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde wordt het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister enkel indien alle documenten werden overgelegd overeenkomstig het eerste lid afgegeven. Indien dit niet het geval is, verwerpt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft, in voorkomend geval, aan de vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten, door middel van het document conform het model in de bijlage 14.

Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk weigert hij de aanvraag, en, in voorkomend geval, geeft hij hem het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze twee beslissingen door middel van het document conform het model in de bijlage 14. "

Artikel 26/2/1 dit KB bepaalt:

"§ 1. De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, op basis van de artikelen 9bis en 10bis, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° een identiteitsdocument of het bewijs dat hij vrijgesteld is van het overleggen van een dergelijk document;

2° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, bedoeld in artikel 9bis, van de wet;

3° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

In afwijking van het eerste lid overlegt de vreemdeling die een aanvraag indient op basis van artikel 10bis, § 3, van de wet, de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden ten laatste binnen de vier maanden na de indiening van zijn aanvraag.

§ 2. Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren, voor zover uit de controle van het verblijf waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde laat overgaan blijkt dat de vreemdeling effectief op het grondgebied van de gemeente verblijft.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, of indien uit de controle van de verblijfplaats bedoeld in het 1e lid blijkt dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 41ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.

§ 3. Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk verklaart, informeert de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling dat zijn aanvraag ontvankelijk is, geeft hem een ontvangstbewijs van de aanvraag af, conform het model in de bijlage 41bis, schrijft hem in in het vreemdelingenregister en geeft hem een attest van immatriculatie (model A) af, waarvan de geldigheidsduur gelijk is aan die van de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt, zonder echter langer te mogen zijn dan zes maanden.^[2] Indien de aanvraag echter wordt ingediend op basis van artikel 10bis, § 4 van de wet, wordt de termijn van zes maanden verminderd tot vier maanden.^[2]

Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart, betekent de burgemeester of zijn gemachtigde deze beslissing door middel van het document conform het model in de bijlage 41quater. Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt, wordt in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, conform het model van de bijlage 12 of 13, een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend.

§ 4. ^[2] Indien de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 10ter, § 2, derde lid, § 2bis, tweede lid, of § 2ter, tweede lid, van de wet, beslist om de in artikel 10ter, § 2, eerste lid, § 2bis, eerste lid, of § 2ter, eerste lid, van de wet, bedoelde termijn te verlengen, overhandigt de Burgemeester of zijn gemachtigde een kopie van deze beslissing aan de vreemdeling en verlengt zijn attest van immatriculatie (model A) met drie maanden, te rekenen vanaf zijn vervaldatum.^[2]

§ 5. Indien de beslissing gunstig is of indien binnen de in artikel 10ter, § 2, eerste lid, van de wet, bedoelde termijn, die eventueel verlengd wordt, geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, waarvan de geldigheidsduur gelijk is aan die van de

verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt, af aan de vreemdeling. Het attest van immatriculatie (model A) wordt desgevallend verlengd tot de afgifte van dit bewijs.

Indien de aanvraag voor een machtiging tot verblijf echter op basis van artikel 10bis, §3, van de wet, wordt ingediend en binnen de in artikel 10ter, § 2bis, eerste lid, bedoelde termijn, die eventueel verlengd wordt, geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde wordt het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister enkel indien alle documenten werden overgelegd overeenkomstig het eerste lid afgegeven. Indien dit niet het geval is, verwerpt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft, in voorkomend geval, aan de vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten, door middel van het document conform het model in de bijlage 14.

Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk weigert hij de aanvraag, en, in voorkomend geval, geeft hij hem het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze twee beslissingen door middel van het document conform het model in de bijlage 14."

In casu diende verzoekster de aanvraag op grond van artikel 10bis Vw. in bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats Antwerpen. Zoals ook blijkt uit het administratief dossier ontving ze een attest van immatriculatie.

De bestreden beslissing betreft een bijlage 14. Hieruit blijkt dat de aanvraag van verzoekster ontvankelijk werd verklaard en ten gronde werd geweigerd.

De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van verzoekster wordt geweigerd om volgende redenen: "Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten: een visum gezinshereniging. Betrokkene kwam naar België met een C-visum.

Betrokkene is niet in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Bovendien toont betrokkene geen buitengewone omstandigheden aan die haar verhinderen het vereiste visum te gaan halen in het land van herkomst. "

De beslissing stelt dus dat verzoekster niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden om de aanvraag bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats in te dienen.

Echter, in de huidige fase van de verblijfsaanvraag van verzoekster kan verwerende partij niet (meer) motiveren dat de aanvraag niet ontvankelijk was. Verzoekster ging er terecht vanuit dat haar aanvraag reeds ontvankelijk was verklaard omdat zij een attest van immatriculatie had ontvangen.

Een bijlage 14 kan niet genomen worden om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. De motivering van verwerende partij is dus niet adequaat, zelfs niet relevant.

Indien de aanvraag van verzoekster onontvankelijk was, had verwerende partij geen attest van immatriculatie mogen afleveren en had verwerende partij bovendien een bijlage 41 quater moeten afleveren, zoals voorzien door artikel 26/2/1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1980. In elk geval kon verwerende partij geen bijlage 14 afleveren, wat de bestreden beslissing nochtans wel is.

De motivering kan de bestreden beslissing niet schragen. Bovendien heeft verwerende partij artikel 26/2/1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1980 geschonden en is ze onzorgvuldig geweest."

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische grondslag vermeldt – met name artikel 26/2, §5 van het Vreemdelingenbesluit – alsook de feitelijke motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen. Er wordt toegelicht dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten, met name een visum gezinshereniging, dat zij naar België kwam met een C-visum. Bovendien is de verzoekende partij, zo blijkt uit de bestreden beslissing, niet in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Eveneens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aantoont die haar verhinderen het vereiste visum te gaan halen in het land van herkomst. Ten slotte verduidelijkt de verwerende partij dat niet alle voorwaarden werden nagekeken en dat deze beslissing haar niet belet bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.4. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt samen met de aangevoerde schending van artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit onderzocht. De bestreden beslissing zelf verwijst naar artikel 26/2 van voornoemd besluit.

Artikel 26/2 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“§ 1. Onverminderd artikel 26/2/1 kan de vreemdeling in de volgende gevallen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 10bis, van de wet, indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij in een andere hoedanigheid reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk;

2° indien hij gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden en indien hij, indien de wet dat vereist, beschikt over een geldig visum, met het oog op het afsluiten van een huwelijk of een partnerschap in België, indien dit huwelijk of partnerschap effectief werd afgesloten vóór het einde van deze machtiging;

3° indien hij gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden en een minderjarig kind, bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje, is, [2 ...]2 van de wet.

§ 2. De vreemdeling dient zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf in vooraleer zijn toelating of machtiging tot verblijf verstrijkt en overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven :

1° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in de eerste paragraaf voorziene voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

In afwijking van het eerste lid overlegt de vreemdeling die een aanvraag indient op basis van artikel 10bis, § 3, van de wet, de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden ten laatste binnen de vier maanden na de indiening van zijn aanvraag.

§ 3. Indien de vreemdeling zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig de tweede paragraaf indient, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag conform het model in de bijlage 41bis. Indien uit de controle van het effectief verblijf blijkt dat de vreemdeling in de gemeente verblijft, wordt de vreemdeling in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A), waarvan de geldigheidsduur gelijk is aan die van de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt, zonder echter langer te mogen zijn dan zes maanden. De burgemeester of zijn gemachtigde stuurt onmiddellijk een kopie van de aanvraag en van de bijlage 41bis naar de gemachtigde van de Minister.

(...)

Indien de vreemdeling zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf niet overeenkomstig de tweede paragraaf indient, beslist de burgemeester of zijn gemachtigde om deze aanvraag niet in overweging te nemen, door middel van het document conform het model in de bijlage 41ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk weigert hij de aanvraag, en, in voorkomend geval, geeft hij hem het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze twee beslissingen door middel van het document conform het model in de bijlage 14."

Artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

"§ 1. De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, op basis van de artikelen 9bis en 10bis, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven :

1° een identiteitsdocument of het bewijs dat hij vrijgesteld is van het overleggen van een dergelijk document;

2° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, bedoeld in artikel 9bis, van de wet;

3° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

(...).

§ 2. Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren, voor zover uit de controle van het verblijf waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde laat overgaan blijkt dat de vreemdeling effectief op het grondgebied van de gemeente verblijft.

(...)

§ 3. Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk verklaart, informeert de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling dat zijn aanvraag ontvankelijk is, geeft hem een ontvangstbewijs van de aanvraag af, conform het model in de bijlage 41bis, schrijft hem in in het vreemdelingenregister en geeft hem een attest van immatriculatie (model A) af, waarvan de geldigheidsduur gelijk is aan die van de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt, zonder echter langer te mogen zijn dan zes maanden.[2 Indien de aanvraag echter wordt ingediend op basis van artikel 10bis, § 4 van de wet, wordt de termijn van zes maanden verminderd tot vier maanden.]

Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart, betekent de burgemeester of zijn gemachtigde deze beslissing door middel van het document conform het model in de bijlage 41quater. Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt, wordt in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, conform het model van de bijlage 12 of 13, een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk weigert hij de aanvraag, en, in voorkomend geval, geeft hij hem

het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze twee beslissingen door middel van het document conform het model in de bijlage 14.]”

3.1.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als echtgenote van een tot verblijf gemachtigde buitenlandse student een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10*bis*, §1 van de Vreemdelingenwet. De partijen betwisten dit niet. Het gemeentebestuur van Antwerpen leverde de verzoekende partij diezelfde dag een bijlage 41*bis* (“bewijs van ontvangst van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf”) af met verwijzing naar artikel 26/2, §3 van het Vreemdelingenbesluit. De aanvraag werd vervolgens door de verwerende partij geweigerd door middel van een bijlage 14 in uitvoering van artikel 26/2, §5 van het Vreemdelingenbesluit.

3.1.6. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat *in casu* de procedure vermeld in artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit van toepassing is. Uit de bestreden beslissing en uit de verweernota blijkt dat de verwerende partij daarentegen van oordeel is dat de aanvraag van de verzoekende partij onderhevig is aan de procedure vermeld in artikel 26/2 van het Vreemdelingenbesluit. Deze verschillende grondslag heeft wel degelijk zijn belang, omdat beide procedures inhoudelijk en vormelijk verschillen.

3.1.7. Zoals blijkt uit een eenvoudige lezing van artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit is de daarin beschreven procedure van toepassing als de aanvrager wegens het naar zijn mening bestaan van buitengewone omstandigheden bij de burgemeester van zijn verblijfplaats een aanvraag om machtiging tot verblijf indient op basis van de artikelen 9*bis* en 10*bis* van de Vreemdelingenwet.

De vreemdeling dient in regel een verblijfsmachtiging aan te vragen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden kan de verblijfsmachtiging, gelet op artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, evenwel worden aangevraagd via de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden in de zin van de artikelen 9*bis* van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Het komt hem - en alleen hem - concreet toe aan te tonen waarom het voor hem bijzonder moeilijk is om deze verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.1.8. Uit het bewijs van ontvangst van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf, de bijlage 41*bis* die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt geenszins dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend op grond van de artikelen 9*bis* en 10*bis* van de Vreemdelingenwet, waardoor alsdan de procedure vermeld in artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit van toepassing zou zijn. Integendeel blijkt uit de voornoemde bijlage 41*bis* duidelijk dat het bewijs van ontvangst van de aanvraag is afgegeven in toepassing van artikel 26/2, §3 van het Vreemdelingenbesluit, waarbij de optie “artikel 26/2/1, §3” doorstreept werd. De bijlage 41*bis* werd door de verzoekende partij ondertekent.

Bovendien betreft één van de vaststellingen van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aantoont. Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg ook waarom de procedure uit artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit niet werd gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij zich beroept op buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om haar aanvraag om machtiging tot verblijf via een diplomatieke of consulaire post in het buitenland in te dienen. Evenmin blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij bij haar aanvraag wel buitengewone omstandigheden zou hebben aangehaald.

3.1.9. De verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd in haar uiteenzetting dat artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit van toepassing is, daar zij geen gewag gemaakt heeft van buitengewone

omstandigheden, gelet op het ondertekenen van de bijlage 41bis waaruit blijkt dat het bewijs van ontvangst van de aanvraag wordt afgegeven in toepassing van artikel 26/2, §3 van het Vreemdelingenbesluit en daar het de verwerende partij niet toekomt zelf buitengewone omstandigheden op te werpen.

Het gemeentebestuur van Antwerpen mocht ervan uitgaan dat de aanvraag werd ingediend overeenkomstig de procedure beschreven in artikel 26/2 van het Vreemdelingenbesluit en dat de verzoekende partij zich niet wenste te beroepen op de mogelijkheid van het indienen van een aanvraag overeenkomstig de procedure beschreven in artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het gemeentebestuur na een positieve woonstcontrole aldus niet kon overgaan tot het afleveren van een attest van immatriculatie afleveren. De Raad wijst hierbij op artikel 26/2, §3 van het Vreemdelingenbesluit:

“Indien de vreemdeling zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig de tweede paragraaf indient, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag conform het model in de bijlage 41bis. Indien uit de controle van het effectief verblijf blijkt dat de vreemdeling in de gemeente verblijft, wordt de vreemdeling in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A), waarvan de geldigheidsduur gelijk is aan die van de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt, zonder echter langer te mogen zijn dan zes maanden. De burgemeester of zijn gemachtigde stuurt onmiddellijk een kopie van de aanvraag en van de bijlage 41bis naar de gemachtigde van de Minister.

Indien de aanvraag echter wordt ingediend op basis van artikel 10bis, § 3, van de wet, wordt de in het eerste lid voorziene termijn van zes maanden verminderd tot vier maanden.”

De verzoekende partij verduidelijkt niet op welke grond het de burgemeester toekwam een ontvankelijkheidsonderzoek te voeren vooraleer de burgemeester of zijn gemachtigde kon overgaan tot de afgifte van een bijlage 41bis en van een attest van immatriculatie. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij er terecht van uit ging dat haar aanvraag reeds ontvankelijk was verklaard omdat zij een attest van immatriculatie had ontvangen.

Daarnaast gaat de verzoekende partij er verkeerdelijk van uit dat de verwerende partij de aanvraag ‘ontvankelijk’ heeft verklaard. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag werd geweigerd. Dit is geheel conform artikel 26/2, §5, laatste lid van het Vreemdelingenbesluit. Bovendien blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier niet dat de aanvraag op enig moment ontvankelijk werd verklaard.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig betogen dat een bijlage 14 niet kan genomen worden om de aanvraag onontvankelijk te verklaren en dat de motivering van de verwerende partij niet adequaat en zelfs niet relevant is. Evenmin kan de verwerende partij, gelet op de toepasselijke procedure conform artikel 26/2 van het Vreemdelingenbesluit, dienstig getogen dat indien de aanvraag onontvankelijk was, de verwerende partij geen attest van immatriculatie had mogen afleveren en een bijlage 41quater had moeten afleveren, zoals voorzien in artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij geen bijlage 14 kon afleveren.

3.1.10. De verzoekende partij beperkt zich in het middel tot een kritiek op de gevolgde procedure en tot de vaststelling dat haar aanvraag reeds ontvankelijk was verklaard. Gelet op wat hiervoor wordt uiteengezet, kan de verzoekende partij hierin niet worden gevolgd. Voorts toont zij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet juist zijn of niet afdoende of onvoldoende draagkrachtig om de beslissing te verantwoorden. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit, van de zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.11. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

3.2.1. De verzoekende partij licht het tweede middel als volgt toe:

"In ondergeschikte orde, stel dat Uw Raad toch van oordeel zou zijn dat verwerende partij in de bestreden beslissing kon motiveren dat er voor verzoekster geen buitengewone omstandigheden zijn, dan wenst verzoekster op te merken dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat ze de verblijfsaanvraag in haar land van herkomst kon indienen.

Immers, gezien de actuele COVID-19 pandemie was en is het voor verzoekster onmogelijk om zich naar Azerbeidjan te begeven. Artikelen 7 en 8 van het Ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken (B.S. 23 maart 2020) bepalen als volgt :

"Art. 7. Niet essentiële reizen vanuit België zijn verboden.

Art. 8. De personen zijn ertoe gehouden thuis te blijven. Het is verboden om zich op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden, behalve in geval van noodzakelijkheid en omwille van dringende redenen zoals:

- zich te begeven van en naar de plaatsen waarvan de opening toegelaten is op basis van de artikelen 1 en 3;*
- toegang te hebben tot bankautomaten en postkantoren;*
- toegang te hebben tot medische zorgen;*
- om bijstand en zorgen te voorzien voor oudere personen, voor minderjarigen, voor personen met een handicap en voor kwetsbare personen;*
- het uitvoeren van de professionele verplaatsingen, met inbegrip van het woon-werkverkeer.*
- Situaties bedoeld in artikel 5, alinea 2. "*

Op grond van dit ministerieel besluit mag verzoekster enkel essentiële reizen maken vanuit België, net zoals iedereen op het Belgisch grondgebied. Deze essentiële reizen worden verduidelijkt op de informatieve website van de Belgische overheid over het coronavirus:

*"zakenreizen, met inbegrip van het woon-werkverkeer Voortzetting van de medische zorg
Het verlenen van bijstand of zorg aan een oudere, minderjarige, gehandicapte of kwetsbare persoon De zorg voor dieren"*

Dit wil zeggen dat verzoekster het grondgebied niet kan verlaten, en zich niet zomaar kan gaan aanmelden om per vliegtuig naar Azerbeidjan terug te keren (zie bv. ook beschikking Voorzitter van de Arbeidsrechtbank van Brussel, RG 20/88/K van 23 maart 2020).

Gelet op het feit dat het personenluchtverkeer tot een absoluut minimum herleid werd, is het praktisch ook onmogelijk om naar Azerbeidjan te reizen voor verzoekster (zie bijvoorbeeld <https://www.demorgen.be/nieuws/de-arenzen-sluiten-maar-vluchten-blijven-toekomen-op-zaventem-hoe-kan-dat~bc794a78/j>. Azerbeidjan heeft de grenzen gesloten en er zijn geen vluchten naar het land of uit het land beschikbaar. (<https://az.usembassv.gov/covid-19-information-for-azerbaijan/>. stuk 2)

Verzoeker kan onmogelijk verwacht worden om met het risico van de COVID-19 pandemie zich aan te bieden om terug te keren naar Azerbeidjan. Het zou een risico inhouden voor de volksgezondheid en voor haar eigen gezondheid. Zij zou een risico lopen op overlijden of permanente longschade, hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Het negatief reisadvies voor Azerbeidjan geldt al sinds 6 maart 2020 (stuk 2) en bestond dus reeds op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. De COVID-19 pandemie kan worden beschouwd als een algemeen bekend feit. Op 12 maart 2020 woedde de pandemie in België ook al

hevig, waardoor het ondenkbaar is dat verwerende partij niet op de hoogte was. Het kwam dus niet aan verzoekster toe om expliciet te verwijzen naar de COVID-19 pandemie als buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij heeft onterecht geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn voor verzoekster. De motivering van de bestreden beslissing is feitelijk niet correct. Daarom heeft verwerende partij de motiveringsplicht geschonden.

Door te oordelen dat verzoekster kan terugkeren naar Azerbeidjan om er een verblijfsaanvraag in te dienen, schendt verwerende partij bovendien artikel 3 EVRM en het beginsel van non-refoulement.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."*

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Aangezien artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dus slechts gedeeltelijk werd omgezet door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, kan verzoekster zich rechtstreeks op de Terugkeerrichtlijn beroepen.

Verwerende partij is bovendien onzorgvuldig geweest door geen rekening te houden met de COVID-19 pandemie, hoewel deze op datum van de bestreden beslissing reeds actief in België woedde en dus onmogelijk aan haar aandacht ontsnapt kan zijn geweest.

Om al deze redenen is de bestreden beslissing onwettig en moet ze vernietigd worden."

3.2.2. Betreffende de aangevoerde schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de uiteenzetting hieromtrent in punt 3.1.2.

3.2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.2.4. De verzoekende partij heeft de overtuiging dat de corona-epidemie een buitengewone omstandigheid uitmaakt die haar verhindert om een verblijfsaanvraag in haar land van herkomst in te dienen en is van mening dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld door geen rekening te

houden met de op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing heersende pandemie en de daaropvolgende van overheidswege genomen maatregelen.

De Raad wijst erop, zoals uiteengezet in de bespreking van het eerste middel, dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met en niet te hebben gemotiveerd, in haar beoordeling over de toe te passen procedure en in de beoordeling of er al dan niet buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, over een omstandigheid, *in casu* de corona-epidemie, indien de verzoekende partij dit element niet had aangehaald als buitengewone omstandigheid waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het herkomstland. De verzoekende partij ging ook, voor het nemen van de bestreden beslissing, niet over tot een actualisatie van haar aanvraag. Een onzorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij wordt dan ook niet sterk gemaakt. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, komt het de verwerende partij niet toe om zelf buitengewone omstandigheden op te werpen. De Raad wijst er nog op dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat er geen buitengewone omstandigheden zijn voor de verzoekende partij, doch wel dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de motivering van de bestreden beslissing feitelijk niet correct is. Niets belet de verzoekende partij om alsnog een aanvraag in te dienen als zij van oordeel mocht zijn dat de corona-epidemie een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van de artikelen 9*bis*, §1, eerste lid en 12*bis*, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

3.2.5. De verzoekende partij wijst er overigens op dat zij, gelet op de geldende overheidsmaatregelen, het Belgisch grondgebied niet of praktisch onmogelijk kan verlaten. Zij betoogt dat van haar onmogelijk verwacht kan worden om met het risico van de pandemie zich aan te bieden om terug te keren naar Azerbeidzjan. Het zou volgens de verzoekende partij een risico inhouden voor haar gezondheid en de volksgezondheid. Zij verklaart dat zij een risico zou lopen op overlijden of permanente longschade, hetgeen volgens haar een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

In haar betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering inhoudt. Het betreft enkel een beslissing waarbij haar ingevolge een aanvraag het verblijf wordt geweigerd. De bestreden beslissing legt geenszins een terugkeerverplichting op. Daar waar de verzoekende partij middels de bestreden beslissing aldus niet verplicht wordt om het Belgisch grondgebied te verlaten, is haar betoog over de daarbij horende risico's irrelevant, minstens louter hypothetisch en staat het los van de bestreden beslissing.

3.2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn wijst de Raad erop dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). De verzoekende partij betoogt dat voornoemd artikel werd omgezet naar Belgisch recht door middel van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij lijkt te betogen dat bij deze omzetting het beginsel van non-refoulement achterwege gelaten werd. De Raad wijst er echter op dat het beginsel van non-refoulement in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet ligt vervat. De verzoekende partij kon zich aldus niet rechtstreeks op een schending van de Terugkeerrichtlijn beroepen.

Ten overvloede vinden de Terugkeerrichtlijn en de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet *in casu* geen toepassing, daar de verzoekende partij opnieuw voorbij gaat aan het feit dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering inhoudt in de zin van artikel 1, §1, 6° van de Vreemdelingenwet.

3.2.7. Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij een schending van de door haar in haar tweede middel aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

3.2.8. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER